

izprehodih je imel vselej s seboj kako šolsko knjigo ali druge spise, ki so jih priporočali učitelji.

Dobro mu je bila poplačana vztrajna in neumorna pridnost. Dosegel je svoj namen. Ista pridnost mu je tudi kot duhovniku in učitelju omogočila tako sijajne uspehe.

Vinko je umrl . . .

Dijaki so se vračali z božičnih počitnic.

Kako je pač bridko, ko zapušča dijak svojo rojstno vas, rojstno hišo, in mora zopet v mesto! Ločiti se mora od dobrih staršev, ljubljenih bratov in sester, pa iti v daljne mesto, ne vede, ali pride še kedaj nazaj . . .

Janko — drugošolec — se je tudi vračal v mesto. Hudo mu je bilo pri srcu. Kako prijetno je bilo teh deset dni doma pri starših, bratih in sestrah! In sedaj — mora spet vse zapustiti. Ali to bi se že še prebolelo; saj ima vsak človek razen veselih ur tudi žalostne. Ali Janka je težila še druga bol: ravno sedaj je moral nazaj, ko je bratec Vinko bolan skoro na smrt. Kaj, ko bi umrl? Šest let ima komaj in letos hodi prvo leto v šolo. Ali bi ga ne bilo škoda? In kako dobro se je učil! Prvo četrletje je imel skoraj povsod najboljše rede. Bil je v resnici priden. Ko je prišel Janko prvič kot drugošolec domov — bilo je o vseh Svetih — mu je pritekel bratec naproti, in kaj mislite, kaj mu je najpreje povedal?

„Janko, v šoli smo že pri črki o. Boš videl, kako znam že brati.“

Ali, ko je prišel sedaj na božične počitnice, mu ni bilo več bratca naproti. Ležal je doma bolan. In bolezen se je hujšala, in danes, ko je na smrt bolan, ga mora zapustiti!

„Ali ga bom še kedaj videl?“ . . .

Milo se je storilo Janku ob tem vprašanju. S koliko lažjim srcem bi bil šel od doma, da bi bil Vinko zdrav! Odkar je pričel drugo šolo, se je učil prav dobro, in to tolaži dijaka. A sedaj bi ne bil žalosten? Hude slutnje so se ga lotevale ...

Prispel je v mesto. Treba bi se bilo pripravljati za šolo. Toda Janko ni mislil na učenje. Imel je sicer knjigo pred seboj, pa učiti se ni mogel. Saj so bile vse njegove misli doma, pri Vinku, in najraje bi bil poletel nazaj v rojstno vas, v rojstno hišo k Vinku...

Tisti dan ni bil dolgo po koncu. Šel je zgodaj spat, da bi vsaj v spanju nekoliko pozabil na dom.

Drugi dan se je zbudil pozno. Šel je v šolo. Ali dolgo so trajale tri ure! Po šoli je hitel domov. Šel je hitro. Gnala ga je bratska ljubezen. Ni se motil. Gospodinja ga je že čakala z nagovorom:

„Brzovjavko si dobil. Vinko je — umrl.“

Videl jo je. Napisani sta bili le dve besedi: „Vinko umrl.“

„Umrl!“ ... je ponovil Janko. Zjokal se je in jokalo dolgo. — — —

Saj ga je tako iskreno ljubil!

X.

Volk in kozice.

Koza je šla na polje po krmo, a kozice je zaprla v stajo in jim velela, naj nikomur ne odpró. Rekla je: „Šele, ko zaslišite moj glas, odprite.“ Volk je to čul. Prišel je k staji in zaklical s kozjim glasom: „Otroci, odprite, prišla je vaša mati, nabrala vam je krme.“ Kozice so pogledale skozi okno in odgovorile: „Glas je materin, a noge volčje, — ne smemo odpreti.“

L. N. Tolstoj.

